

Pastýřský list královéhradeckého biskupa Jana Vokála ke konci postní doby

Učme se milovat a objímat svůj kříž!

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

křesťan se pozná nikoliv podle toho, že nese svůj kříž, ale podle toho, jak jej nese: miluje jej a objímá, čímž se podobá Pánu. Přijímá svůj kříž s láskou stejně jako On, když Ho vedli na popraviště, kde jej proměnil v nástroj spásy.

Už léta žijeme v klidné a hojné době, která nás svou mírností ukolébala a snad i přivedla k duchovní pohodlnosti či lhostejnosti. Zvykli jsme si křížem se žehnat, o kříži často mluvit, ale málokdy ho musíme v každodenním životě skutečně nést, natož abychom si trpělivě osvojovali dovednost objímat ho a milovat. A ona je to skutečně dovednost, nejenom rozhodnutí nebo postoj. Snažíme se být jako náš Pán, ale nedaří se nám to. Jsme hříšní a slabí, někdy i lhostejní, a proto neustále potřebujeme trpělivě se učit lásce k Bohu a ke svým křížům.

Každoroční školou lásky ke kříži je zejména postní doba. V posledních desítkách let jsme si v ní museli někdy i složitě vymýšlet, čeho se vzdáme, co uděláme pro druhé a jak prohloubíme svou modlitbu. Letošní postní doba je jiná. Sama před nás postavila reálné kříže. Nemusíme už hloubat, čeho se zřekneme, protože skončila veškerá zábava mimo naše domovy. Nemusíme se ptát, komu pomoci, protože kolem nás a s námi žije ohromné množství potřebných, pro které je najednou životním ohrožením jít si nakoupit potraviny. Nemusíme se ptát, jak oživit jednotvárnost své modlitby, když i účast na nedělní bohoslužbě je náhle nemyslitelná a přístup ke svátosti smíření velmi obtížný.

Milovaní bratři a sestry v Kristu,

modleme se za překonání současných obtíží, zasazujme se podle svých možností o jejich zmírnění, ale pokoušejme se je přijímat také jako dar. Jako nový dar, který je pro nás velikou příležitostí a výzvou obejmout reálný kříž. Pokorně se obrátit k Bohu, litovat svých hříchů, s vděčností Pánu pokleknout, vzít do ruky Růženec, breviář, Písmo svaté a zcela konkrétně pomoci potřebným. Je to příležitost učit se své kříže nejenom nést, ale i objímat a milovat.

Veškeré postní odříkání i modlitby se musí vždycky projevit ve skutcích lásky. Křesťané, tedy Kristovi učedníci, se poznají *podle lásky* (viz Jan 13,35), nikoliv podle vnitřního hnutí mysli. Křesťanská láska není souborem pocitů, ale skutků. Dnes vidíme skutky lásky všude kolem sebe, a to velice spontánní. Kolik z Vás chodí někomu jinému nakoupit, šije roušky, hlídá děti, či jinak pomáhá! Chtěl bych Vám za to vyjádřit převeliký dík, stejně jako lékařům, ošetřovatelům, zdravotníkům, pracovníkům charity a dalších podobných služeb, záchranářům, ale i prodavačům, řidičům dopravních prostředků, policistům a všem, kdo nezůstávají doma, protože musí sloužit i přes velké riziko, které z toho pro ně plyne.

Srdečně rovněž děkuji duchovním, kněžím a jáhnům, řeholnicím a řeholníkům, kteří ani přes zavřené kostely nepřestali plnit svou službu obětovat se Bohu za svěřený lid, slavit Eucharistii, nabízet konkrétní pomoc duchovní i praktickou. Má zvláštní podpora patří kněžím, kteří udělují svátost smíření v jakékoliv situaci, zejména nemocným. Zavřené chrámy nemohou zavřít naše srdce. Čím vzácnější je nám účast na bohoslužbě, tím hlouběji jsme zváni hovořit se svým Pánem v dialogu vlastního srdce i v rodinném společenství. Využijme tohoto období k obnově rodinné modlitby. Dopřejme dětem, aby znovu zakusily společnou modlitbu s rodiči, neboť ta je bude formovat a posvěcovat.

Zvláště myslíme také na seniory, kteří zakoušejí veliké období samoty. Jejich vnoučata nechodí do školy, přesto se s nimi prarodiče nemohou potěšit. Blízcí jim často mohou jen přinést nákup a nechat ho přede dveřmi. Kéž je Vám, starým či nemocným, povzbuzením naše společná modlitba, ale i aktivita. Pišme seniorům dopisy, volejme jim, pomáhejme jim na dálku a modlitbou doprovázejme i všechny, kdo se o ně a o nemocné starají. Nezapomínejme, jak

krásné pro ně je, když jim děti či vnoučata přijdou alespoň zamávat pod okno. Staří a nemocní lidé teď více než kdy jindy zakoušejí chvíle, kdy Ježíš z kříže volal na svého Otce, proč Ho opustil. I jejich kříž však vede k lásce. Můžeme říci, že je to láska o to větší, vznešenější a účinnější.

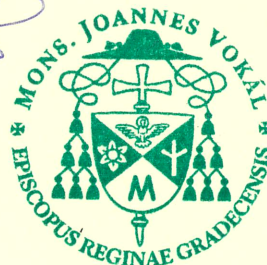
Milovaní bratři a sestry v Kristu,

už teď je jasné, že letošní období postního sebezáporu neskončí ani Velikonocemi. Budeme je patrně slavit ve svých domovech, podrobnější pokyny obdržíte v blízké době. Chtěl bych Vás poprosit, abyste i takové Velikonoce v rodinách pojali skutečně svátečně a zbožně. Věřím, že během nich pocítíte, že kříž, který se po celý život společně učíme milovat a objímat, nás neubíjí, ale je nástrojem Boží spásy a věčnosti, která daleko přesahuje dny a roky, jež jsou nám vyměřeny na tomto světě. Až soudobé těžkosti pomínou, kéž z nich vyjdeme pokornější a moudřejší, hlouběji zamilováni do Krista a jeho kříže.

Píši tento dopis o slavnosti Zvěstování Páně, jež je skrze naši nebeskou Matku Pannu Marii hmatatelným příslibem naší záchrany, vykoupení. Je svátkem naděje, ujištěním, že po noci se znovu rozední. S touto nadějí proto zdvihněme své kříže a vykročíme ve šlépějích Toho, který svůj kříž objímá a ten můj pozvedá, abych s Ním měl podíl v Božím království. On a Jeho láska vítězí, proto zvítězí i ten, kdo obejmě svůj kříž.

Všechny Vás v této těžké době svěruji pod mateřskou ochranu Panny Marie, vyprošuji Vám hojnost darů Ducha Svatého, pevné zdraví, odvalu a ze srdce Vám žehnám!

Váš biskup

Dáno v Hradci Králové o slavnosti Zvěstování Páně 25. března 2020